

MOLNÁR H. MAGOR

Bőr

Asztalhoz ül, hogy csirkét egyen
a nő. A bokája reszket, úgy örvend.

Nem mondhatni,
hogy kellőképpen diszkrét volnék,
azt viszont már véletlenül látom meg,
hogy úgy tesz, mint aki nem mosolyog;
mert bár két elegáns combot majszol,
nem a szája az, mire érdemes figyelni,

és nem a hús az most, ami fontos,
csak a bőr, csak az ő nyakán a bőr,
hogy mennyire finoman feszül majd meg,
azt a falatnyi csirkét, ha lenyeli.

Egy nőnek mindig pompás helyeken
nőnek ki anyajegyei, például neki a bal
tenyerén, amelybe most az a csirkecomb
fekszik, tulajdonképpen csirketérd.

Ujjai zsírosak, szopogatja őket.
Elnézem boldogan, milyen akkurátus.
A nő végül rám tekint, ajkait megtörli,
mindjárt teavizet forral.

Egy nő, mint száz
Celsius-fok, épp elég.

Diaeta

A legegyszerűbb, ha a halászlével kezdem.
A halászlé romlott volt, savanyú, darabos,
mindenféle üledékek úszkáltak benne.

A kenyér is már enyészetnek indult;
még nem penészedett, de keserű lett
és nyirkos. Három vastag szelet.

Pedig tudni lehetett, és én szinte tudtam is,
hogy az a kenyér valaha könnyű volt és meleg,
hogy a halászlé jó húsú busából készült, kellő-
képpen fűszerezve és nem túl sűrűn, pont úgy,
ahogy szeretem. Az embernek megvadul
a szíve, ha belegondol, milyen íze lehetett.

Anyám a konyhában állt.
Figyelte, ahogy megeszem.

Nem hiszem el

Apám gyakran nevetett rajtam.
Sokáig nevetett ilyenkor, igen,
még akkor is, ha már én se bírtam,
pedig én komolyan megtettem mindent,
hogy magamon sokáig nevetni tudjak.

Mert végül már szívesen gondoltam arra,
hogy lófejű vagyok, hogy úgy, mint egy marha,
hogy úgy nézek ki, mint egy egyszerű malac
– én szerettem elnézni, apám hogy kacag.

Az iskolában, az utcán is megszóltak.
Többek közt azért, mert vézna voltam,
mert gyöngye voltam, és persze, mert csúnya,
mint minden gyermek. Néha még volt kedvem
bárgyúnak látszani. Néhányszor meg is vertek.

Elmondom mindezt, de nem panaszképp, mert mostanában már nem csúfolnak, egy fiatalembert nem szokás talán, én nem tudom. Elmaradtak a célzások, és a gúnyolók, gyávák, elfeledtek.

Arról van csak szó, hogy már ezt az egészszet nem hiszem el, és félek, és arra gondolok, hogy csak azért nem mondják, mert időközben ők boldogok, szépek, mert időközben gyengédebbek, aljasabbak lettek. Erre gondolok, igen, erre gondolok gyakran, mikor jó modorú férfiak mellém telepednek és beszédre bírnak, s én prima mondatokkal megpróbálok a kedvükre szolgálni, mert erről van szó tulajdonképpen, hogy bódultan és merészen bár, de végre bólogassanak. Könnyű dolguk van, értenek hozzá, és számolnak azzal a látható veszéllyel, hogy egy bizonytalan időre is jól esik az, hogy ők ennyire rendesek, hogy minden szavamra helyeselnek, a csontjukban hordozzák ezt a kockázatot; kérdéseiket felteszik, bátran bólogatnak, talán egy sört még fizetnek is, aztán széles gesztusokkal kezet szorítanak, szépen hazamennek, és otthon, egyedül, mindenképpen jót röhögnek rajtam; többek közt azért, mert nincsen pénzem, mert nincsen műfajom, mert nincsenek érdekeim, mert érdektelen vagyok, mert nem vagyok dörzsölt, mert nem tudok szociálisan kellőképpen érintkezni, mert nem kúrok félre, mert még nem basztam át senkit, mert lojális vagyok, mert tájékozatlan vagyok, mert nem vagyok képes felmérni a konkrét erőviszonyokat, mert hiszek az erőszakban, és hiszek az óvatos beszédben is, és persze, mert elhiszem azt, hogy ők ennyire helyesek; s bár időközben otthonukban asztalhoz ülnek, ha tálalva már az estebéd, de boldogan köpik ki a legprimább falatot is, míg röhögnek rajtam, mint a könnyelmű zsenik, míg röhögnek rajtam, mint a koponyák; ha most erre gondolok, keserű és sűrű lesz a nyálam, és nem, és nem tudok nyelni; jaj, pedig én is hogy szeretek kocsonyát vacsorázni, mint az apám, ha kacag, s reszket a test, ugyanúgy.